

Arrest

nr. 286 143 van 14 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché S. KARIAGIANNIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers waaruit blijkt dat verzoeker op 24 februari 2022 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende alsook in Griekenland op 2 november 2021.

Verzoeker werd op 12 april 2022 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 april 2022 werden zowel de Oostenrijkse als de Griekse instanties verzocht verzoeker terug te nemen. Op 21 april 2022 stemde Oostenrijk daar met toepassing van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening) mee in. De verantwoordelijkheid berust aldus bij Oostenrijk.

Op 9 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 mei 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: E. A. voornaam: J. geboortedatum: (...)2000 geboorteplaats: Salmas

nationaliteit: Iran die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer E A., J., verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, diende op 22.03.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 24.02.2022 en in Griekenland op 02.11.2021.

De betrokkene werd op 12.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij verloofd te zijn en geen kinderen te hebben. Zijn verloofde woont momenteel nog in Salmas, Iran. Verder stelde hij verre familie in België te hebben, maar de identiteiten omtrent deze familieleden zijn onbekend. De betrokkene heeft geen andere familie in een EU-lidstaat.

De betrokkene verklaarde Iran op 07.2021 verlaten te hebben en ging naar Turkije waar hij 24 dagen bij de smokkelaar verbleef. Hij kwam vijftig dagen later het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Daarna ging hij naar Italië (transit) en werd hij opnieuw met het vliegtuig naar Griekenland gerepatriëerd. Na drie maanden vertrok hij naar Oostenrijk en verbleef daar vijf dagen in een opvangcentrum. Vervolgens arriveerde hij op 03.2022 in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 12.04.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij in België verre familie heeft. Hij uitte een bezwaar om terug te gaan naar Oostenrijk, omdat hij daar niemand kent.

Op 14.04.2022 werden zowel de Oostenrijkse als de Griekse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 21.04.2022 stemde Oostenrijk daar met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. De betrokkene is gekend als E., J. geboren op 14.02.2000 in Iran. De Oostenrijkse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen van maandag tot vrijdag tot 13u. De Griekse instanties hebben het terugnameverzoek geweigerd, omdat Oostenrijk geen terugnameverzoek binnen de gestelde termijn heeft ingediend. Aangezien de betrokkene een nieuw verzoek in Oostenrijk heeft ingediend, ligt de verantwoordelijkheid vanaf nu bij hen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken gaf in een aantal landen op weg naar België, maar dat hij niet meer weet in welke landen. Bovendien verklaarde hij in geen enkel land asiel te hebben aangevraagd. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België omdat hij verre familieleden in België heeft. Hij uitte bezwaar om terug te gaan naar Oostenrijk, omdat hij er niemand kent. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende, verre familieleden van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Wat betreft de familieleden van de betrokkene dient als eerste te worden verwezen naar artikel 16(1) van de Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. In het geval van de betrokkene gaat het om verre familieleden, wat betekent dat artikel 16(1) niet van toepassing is. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn familieleden bestaande familierelaties niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Bovendien benadrukken we dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene had geen verdere uitspraken van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op

een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden op 21.04.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen te verwijzen naar geactualiseerde AIDA-rapport van 25 april 2022 over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2020 update”), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” in 2021 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk (“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria.”, pagina 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system.”, pagina 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen (“Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures.”, pagina 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.”, pagina 88).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang (“The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted

within 24 hours.”, pagina 114). Iedere verzoeker die “basic care” krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering (“Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance.”, pagina 114). Verzoekers die geen “basic care” meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (“If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.”, pagina 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres.” pagina 105).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten (4).”

Op 28 november 2022 treft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beschikking waarin wordt bepaald dat het beroep onontvankelijk lijkt te zijn aangezien binnen de overdrachtstermijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dus bij de Belgische autoriteiten ligt.

Verweerder dient een vraag tot horen in. Hij stelt de Raad in kennis van het feit dat op 11 augustus 2022 de overdrachtstermijn van de Dublintransfer is verlengd met achttien maanden. De zaak werd terugverwezen naar de algemene rol.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het rechtmatige vertrouwensbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Oostenrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19 – sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig.

Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Oostenrijk ten aanzien van de Covid19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- Kwetsbaar profiel

Verzoeker is verloofd en heeft geen kinderen .

Hij vluchtte Iraanse regime.

- Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en detentie in schending van de mensenrechten

Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Oostenrijk .

Verzoeker legde reeds uit dat hij in Oostenrijk meteen werd gearresteerd en gevangen gehouden, waarbij hij ertoe gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Er werd hem niets gezegd over het indienen van een asielaanvraag, die hij in ieder geval zou hebben geweigerd aangezien zijn bestemming België was.

Hij legde dit duidelijk uit tijdens het Dublin-verhoor:

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij in België verre familie heeft. Hij is uitte een bezwaar om terug te gaan naar Oostenrijk omdat hij daar niemand kent.”
(Beslissing p.2)

De betrokkene verklaard dat hij vingerafdrukken gaf in een aantal landen op weg naar België, maar dat hij niet meer weet in welke landen. Bovendien verklaarde hij in geen enkel land asiel te hebben aangevraagd. (Beslissing p.3)

Verzoeker werd gevangen genomen , samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, in een kleine, afgesloten ruimte, in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Er werd aan de gevangenen geen enkele kans tot verhoor gegeven noch enige informatie over wat er gaande was. Ze werden met kracht gedwongen hun vingerafdrukken af te geven, volledig onvrijwillig.

Hier is geen sprake van forumshopping, waarbij verzoeker in verschillende landen de temperatuur zou nemen en uiteindelijk België zou hebben gekozen.

-Aanwezigheid van familieleden op het Belgisch territorium

Hier is geen sprake van forumshopping, waarbij verzoeker in verschillende landen de temperatuur zou nemen en uiteindelijk België zou hebben gekozen.

Integendeel, verzoeker gaf duidelijk aan in België zijn verre familie in België verbleeft , waardoor hij België van in het begin als vaste bestemming koesterde.

Gezien de familiebanden reeds in het land van oorsprong bestonden en dat een familie in België verblijven, dient een belangenafweging te worden uitgevoerd conform aan artikel 8 EVRM.

Dat verzoekers op deze basis artikel 8 van het EVRM aanvoeren, die het respect van de familie eenheid oplegt aan de Staten;

Dat Uw Raad op 18.12.14 aangaf dat:

“Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing

zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het middel is in de besproken mate gegrond. (RvV, nr. 135 526 van 18 december 2014)

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”;

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165) ;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Men dient te benadrukken dat verwerende partij op de hoogte was van al deze elementen, aangezien deze duidelijk vermeld werden tijdens het Dublin-verhoor.

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: “L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Oostenrijk is niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Oostenrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Oostenrijk inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Oostenrijk, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Oostenrijk - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (

zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat “Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l’existence d’un risque de mauvais traitement, il y lieu d’examiner les conséquences prévisibles de l’éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Oostenrijk, en zonder enige waarborg van Oostenrijk m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Oostenrijk zou zijn, dat ‘Oostenrijk verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt’ (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Oostenrijkse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Oostenrijk van de alleenstaande mannen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Oostenrijkse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Oostenrijkse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Oostenrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt; Dat verzoeker heeft benadrukt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM;

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat “Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” ;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Oostenrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Oostenrijk bijgevolg niet overtuigen;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij werd gedwongen om een asielprocedure in te dienen;

Dat de bron door verwerende partij zelf geciteerd, inderdaad angeeft dat:

The current system of provision of information is not satisfactory, as there is only one social worker responsible for 170 asylum seekers. This means that the quality of the services provided by social workers is low in practice. Furthermore, there are considerable differences from one federal province to another: one social worker is responsible for 50 asylum seekers in Vorarlberg and for 70 asylum seekers in Vienna. Moreover, reception centres located in remote areas cannot be visited very often by social workers due to insufficient funding.

As a consequence, many volunteers and communities help asylum seekers, for example by sharing information via social networks.³⁵⁶ Although their number has reduced in recent years, volunteers are still active in 2019 and assist asylum seekers in various aspects. This includes providing German language lessons and conversation, explaining obligations and rights, helping with the family reunification procedure or helping to access housing or employment upon termination of the asylum procedure. Some initiatives organise petitions and press reports against deportations to Afghanistan and other countries.³⁵⁷

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gevangen genomen zonder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag, dat hij simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven.

Dat het rapport dat uitgeleverd wordt door de verwerende partij zelf de aangehaalde structurele tekortkomingen in de Oostenrijkse opvangvoorzieningen bevestigen;

Dat, in toevoeging tot bovenstaande bevindingen, verzoekende partij verschillende artikels uit de media en andere betrouwbare bronnen uitlevert die de aangehaalde structurele tekortkomingen in het Dublin-systeem van Oostenrijk bevestigen en versterken en die de magere argumentering van verwerende partij (gebaseerd op één enkele bron) verweert:

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

Le gouvernement autrichien maintient sa ligne dure sur l'immigration et poursuit ses expulsions de demandeurs d'asile, même ceux qui pourraient intégrer son personnel soignant.

Depuis août 2019, Safar Nijati vit caché, dans la peur permanente d'être arrêté et expulsé vers son pays, l'Afghanistan. Sans argent et la possibilité de travailler en Autriche, cet aide-soignant de 28 ans originaire d'une ville au sud-ouest de Kaboul dépend de la solidarité d'une famille de réfugiés afghans qui l'hébergent et le nourrissent.*

"Par deux fois la police a tenté de me chercher à l'endroit où j'étais enregistré auparavant", raconte Safar, arrivé en Autriche en novembre 2015. Depuis, il a appris à parler l'allemand couramment, a passé son permis et a obtenu un diplôme d'assistant médical.

Chez lui, il travaillait dans un hôpital et dans une pharmacie en province lorsque les Talibans le poussent à s'occuper d'un de leurs combattants blessés. Lorsque ce dernier succombe à ses blessures,

les insurgés mais aussi ses collègues de travail menacent Safar, qui prend la fuite et quitte l'Afghanistan en septembre 2015 en payant des passeurs jusqu'en Europe.

À l'été 2019, il trouve un poste d'aide-soignant bénévole dans un centre médical à Vienne. C'est là qu'il apprend que sa demande d'asile a été rejetée pour la deuxième fois. "Le juge n'a pas cru mon histoire", affirme-t-il.

Avec son diplôme en main, les compétences et l'expérience de Safar Nijati sont actuellement très demandées en Autriche. Des milliers de personnes des pays d'Europe de l'est qui traversaient les frontières pour travailler en tant que soignants auprès des personnes âgées ne peuvent plus entrer sur le territoire autrichien en raison du coronavirus.

La situation est si tendue que le gouvernement autrichien vient d'autoriser la circulation et le passage de trains spéciaux pour acheminer du personnel depuis la Roumanie, la Slovaquie et la Tchéquie. Quant à Safar, il ne peut rien faire malgré sa volonté d'aider.

Maintenant que toutes les voies légales sont épuisées pour espérer pouvoir rester en Autriche, Safar risque l'incarcération dans un centre d'expulsion d'où il serait renvoyé vers l'Afghanistan. L'un de ces centres, géré par le ministère autrichien de l'Intérieur, se trouve en pleine montagne, dans le district de Kitzbühel, dans le Tyrol. Loin de tout, les migrants y sont "affaibli psychologiquement jusqu'à perdre leur sang froid, abandonner et signer un document pour donner leur accord pour être expulsé", affirme Doro Blancke, une activiste pour les droits des réfugiés et à la tête de l'ONG Fairness Asyl.

L'activiste Doro Blancke estime que les réfugiés servent de bouc émissaire |

*<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylumseekers>
Vrij vertaling*

De Oostenrijkse regering handhaaft haar harde aanpak van de immigratie en gaat door met het uitwijzen van asielzoekers, zelfs van degenen die haar gezondheidswerkers zouden kunnen integreren.

Sinds augustus 2019 zit Safar Nijati ondergedoken, in voortdurende angst voor arrestatie en deportatie naar zijn land, Afghanistan. Zonder geld en de mogelijkheid om in Oostenrijk te werken, is de 28-jarige hulpverlener uit een stad ten zuidwesten van Kabul afhankelijk van de solidariteit van een Afghaanse vluchtelingenfamilie om hem te huisvesten en te voeden.*

"De politie heeft twee keer geprobeerd om mij te zoeken op de plaats waar ik eerder was ingeschreven", zegt Safar, die in november 2015 in Oostenrijk aankwam. Sindsdien heeft hij vloeiend Duits leren spreken, is hij geslaagd voor zijn rijexamen en heeft hij een diploma als medisch assistent behaald.

Thuis werkte hij in een ziekenhuis en een apotheek in de provincies toen de Taliban hem dwongen om voor een van hun gewonde strijders te zorgen. Toen deze laatste aan zijn verwondingen stierf, bedreigden niet alleen de opstandelingen maar ook zijn collega's Safar, die in september 2015 vluchtte en Afghanistan verliet door smokkelaars naar Europa te betalen.

In de zomer van 2019 vond hij een baan als vrijwillige verpleegassistent in een medisch centrum in Wenen. Daar verneemt hij dat zijn asielaanvraag voor de tweede keer is afgewezen. "De rechter geloofde mijn verhaal niet," zegt hij.

Met zijn diploma in de hand zijn de vaardigheden en ervaring van Safar Nijati op dit moment erg gewild in Oostenrijk. Duizenden mensen uit Oost-Europese landen die vroeger de grens overstaken om als bejaardenverzorger te werken, kunnen Oostenrijk niet meer binnenkomen vanwege het coronavirus.

De situatie is zo gespannen dat de Oostenrijkse regering zojuist toestemming heeft gegeven voor het verkeer en de doorgang van speciale treinen voor het vervoer van personeel uit Roemenië, Slowakije en Tsjechië. Wat Safar betreft, kan het niets doen ondanks zijn bereidheid om te helpen.

Nu alle wettelijke mogelijkheden zijn uitgeput om te hopen dat hij in Oostenrijk kan blijven, wordt Safar opgesloten in een uitwijzingscentrum van waaruit hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd. Een van deze centra, gerund door het Oostenrijkse Ministerie van Binnenlandse Zaken, ligt in de bergen in het district Kitzbühel in Tirol. Verre van dat, migranten zijn "psychologisch zo verzwakt dat ze hun geduld verliezen, het opgeven en een document ondertekenen dat hun toestemming geeft om te worden uitgezet", zegt Doro Blancke, een vluchtelingenrechtenactivist en hoofd van de NGO Fairness Asyl.

De activist Doro Blancke gelooft dat vluchtelingen worden gebruikt als zondebokken voor hun benarde situatie.

(...)

In het AIDA-verslag van 2020 (blz. 109) over Oostenrijk staat echter, met betrekking tot de omstandigheden in de gevangenissen

“As of March 2020, there was still no mechanism to identify vulnerable people in detention centres, which is a serious issue that was also highlighted by the mission report of the OHCHR in October 2018.[2] The conditions in the detention centres in Vienna Hernalser Gürtel and Vienna Rossauer Lände are particularly inappropriate, due to structural dysfunctions and cases of maladministration. In June 2019, a Hungarian detainee died in detention centre Vienna Rossauer Lände centre. He was 58 years old and in a critical health situation. Criminal proceedings against the officials and doctors employed in the detention centre have been initiated and further aim to determine whether the circumstances of detention were lawful or not.[3] Decisions are expected to be issued in 2020.[4]

In its 2017 Annual Report that was published in 2018, the AOB formulated a list of recommendations necessary for the improvement of the detention facilities, which include inter alia the necessity of establishing single cells, providing adequate access to medical care, ensuring adequate detention conditions (e.g. natural light, ventilation, hygienic measures, visits etc.) [5] These recommendations have not been implemented in 2019, however.”

(propre soulignement)

(traduction libre:

"En mars 2020, il n'existait toujours pas de mécanisme permettant d'identifier les personnes vulnérables dans les centres de détention, ce qui est un problème grave qui a également été mis en évidence par le rapport de mission du HCDH en octobre 2018[2]. Les conditions dans les centres de détention de Vienne Hernalser Gürtel et de Vienne Rossauer Lände sont particulièrement inappropriées, en raison de dysfonctionnements structurels et de cas de mauvaise administration. En juin 2019, un détenu hongrois est décédé dans le centre de détention de Vienne Rossauer Lände. Il avait 58 ans et se trouvait dans une situation sanitaire critique. Des poursuites pénales ont été engagées contre les fonctionnaires et les médecins employés dans le centre de détention et visent à déterminer si les circonstances de la détention étaient légales ou non[3]. Des décisions devraient être rendues en 2020[4].

Dans son rapport annuel 2017 publié en 2018, l'AOB a formulé une liste de recommandations nécessaires à l'amélioration des centres de détention, qui comprennent notamment la nécessité de créer des cellules individuelles, de fournir un accès adéquat aux soins médicaux, de garantir des conditions de détention adéquates (par exemple, lumière naturelle, ventilation, mesures d'hygiène, visites, etc.)

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen; Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie; Dat, bovendien, de beslissing materiële fouten bevat;"

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Het enige middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

De Raad stelt vervolgens vast dat de motieven in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoeker wijst op de covid-19 crisis die nog steeds loopt en dat er nog tal van sanitaire maatregelen gelden. Hij meent ook dat de verwerende partij uitdrukkelijke garanties had moeten vragen aan de Oostenrijkse autoriteiten inzake de door hen genomen maatregelen om de gezondheid niet in het gedrang te brengen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hebben de Oostenrijkse autoriteiten geenszins aangegeven de overdracht te willen uitstellen omwille van de covid-19 crisis. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de Oostenrijkse autoriteiten op 21 april 2022 hebben laten weten akkoord te zijn met de terugname van verzoeker. Ze hebben tevens aangegeven dat de overdracht dient te geschieden via de "airport of Vienna" op volgende tijdstippen: van maandag tot vrijdag tot 13u. Daarbij wordt ook verzocht om hen tenminste 7 dagen op voorhand te verwittigen over de geplande overdracht van verzoeker. Geenszins blijkt aldus dat de Oostenrijkse autoriteiten een overdracht omwille van de covid-19 crisis wensen uit te stellen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande nog gesteld: "De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met

deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.” De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij dienaangaande bijkomende garanties zou moeten vragen aan Oostenrijk inzake de maatregelen die de Oostenrijkse autoriteiten nemen om de gezondheid te vrijwaren. Temeer verzoeker ook niet aantoonde dat een terugkeer naar Oostenrijk op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, laat staan nu, door enige sanitaire maatregel onmogelijk was/is. Verzoeker toont ook geenszins aan ziek te zijn en kan zelf de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te geraken, zoals het dragen van een mondkapje. Indien hij toch besmet zou geraken toont hij alleszins niet aan dat hij in Oostenrijk niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar Oostenrijk omwille van de covid-19 pandemie die de hele wereld heeft getroffen en die bovendien ondertussen danig in kracht heeft afgenomen een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker betoogt dat hij een kwetsbaar profiel heeft als verzoeker om internationale bescherming, kan hij niet worden gevolgd. Hij is een volwassen alleenstaande man van 23 jaar waarvan niet blijkt dat hij enige medische problematiek heeft die een terugkeer naar Oostenrijk verhindert. Het loutere feit dat hij een verzoeker om internationale bescherming is maakt niet dat daarmee is aangetoond dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft dat een terugkeer naar Oostenrijk verhindert.

Verzoeker betwist verder dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk maar – zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing – blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek in het Eurodac-systeem (waarvan kopie zich bevindt in het administratief dossier) dat hij wel degelijk internationale bescherming heeft gevraagd in Oostenrijk op 24 februari 2022. Verder wijst de Raad erop dat waar hij stelt dat hij ertoe gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te geven, de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Waar verzoeker derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dit dan ook niet worden beschouwd als een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij gevangen werd genomen, niet werd verhoord en geen informatie kreeg over wat er gaande was. Hij stelt dat er geen sprake was van forumshopping aangezien hij naar België wilde komen omwille van de aanwezigheid van familie in België. Hij meent dat er geen rekening is gehouden met zijn verklaringen tijdens het Dublinverhoor.

De Raad stelt vast dat verweerder weldegelijk de verklaringen van verzoeker heeft betrokken in het besluitvormingsproces, zo blijkt uit het volgende motief van de bestreden beslissing: *“Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.*

Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België omdat hij verre familieleden in België heeft. Hij uitte bezwaar om terug te gaan naar Oostenrijk, omdat hij er niemand kent. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende, verre familieleden van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinsleden”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Wat betreft de familieleden van de betrokkene dient als eerste te worden verwezen naar artikel 16(1) van de Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de

familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. In het geval van de betrokkene gaat het om verre familieleden, wat betekent dat artikel 16(1) niet van toepassing is. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn familieleden bestaande familierelaties niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Bovendien benadrukken we dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat."

Met de loutere herhaling van zijn verklaringen toont verzoeker niet aan dat er niet afdoende rekening mee zou zijn gehouden, en evenmin dat deze motivering niet correct zou zijn, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de aangehaalde vaststellingen blijkt dat hij wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en ervan kan worden uitgegaan dat hij door de Oostenrijkse autoriteiten voldoende werd ingelicht over zijn rechten en plichten. Dat verzoeker zou zijn gedwongen om een dergelijk verzoek in te dienen, is niet aangetoond. Overigens geeft hij wel aan internationale bescherming nodig te hebben door het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, en heeft de verwerende partij al gesteld dat de loutere persoonlijke voorkeur en het idee dat België een land is dat vluchtelingen respecteert, op zich niet nopen tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-verordening, en de bepalingen van deze verordening dus wel degelijk spelen. Verzoeker betoogt dan wel dat hij "verre familie" heeft in België doch hij gaat eraan voorbij dat hij de identiteit van deze familieleden niet bekend maakt en dat artikel 16 (1) van de Dublin III-verordening overigens niet kan worden toegepast op "verre familie" aanwezig in België.

Verzoeker betoogt vervolgens dat Oostenrijk niet als de bevoegde lidstaat kan worden beschouwd voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure en opvang. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zo stelt hij.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt

om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of zij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het

individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”* Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening na een onderzoek naar de individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden is gehouden om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu gaat de Raad na of, in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het uitgangspunt van de verwerende partij is dat de Oostenrijkse autoriteiten na overdracht van verzoeker het onderzoek van zijn hangende verzoek om internationale bescherming zullen hervatten. Zij stelt dat verzoeker er als verzoeker om internationale bescherming ook de door de wet voorziene bijstand en opvang kan verkrijgen en houdt hierbij rekening met een recent geactualiseerd rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project *“(Asylum Information Database - Country Report: Austria -*

2020 update)", verder AIDA-rapport genoemd. Zij stelt dat dit rapport vermeldt dat personen die worden overgedragen aan Oostenrijk en wier verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen. Verder wordt gesteld dat het AIDA-rapport bij bepaalde aspecten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk kritische bemerkingen heeft, maar dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat Oostenrijk algemeen faalt in het verlenen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en het bieden van opvang en bijstand.

Verzoeker betreurt dat de verwerende partij maar één bron vermeldt betreffende Oostenrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk kan worden geobjectiveerd en versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen.

De Raad wijst erop dat het AIDA-rapport een gezaghebbende bron van informatie is, die zelf is gesteund op verschillende bronnen. Het rapport zelf is opgesteld op grond van informatie die wordt verstrekt door een keur aan bronnen, zoals het ministerie van binnenlandse zaken, het ministerie van justitie, nieuwsitems en bevindingen uit de praktijk van verschillende humanitaire organisaties, zoals onder andere Diakonie, Caritas en het Rode Kruis. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij ervan uitgaat dat slechts één informatiebron werd gehanteerd. Wat er ook van zij: uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt welke gevolgtrekkingen de verwerende partij heeft afgeleid uit het AIDA-rapport, zodat verzoeker in de mogelijkheid is aan te tonen dat deze fout, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker betoogt dat hij omwille van de tekortkomingen inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum te worden geplaatst waar hij geen privacy zal hebben, meer nog, dat de mogelijkheid bestaat dat hij zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum wegens de overbevolking van de centra en de toenemende instroom, zodat hij het risico loopt op straat te eindigen.

Wat de opvangvoorzieningen betreft, blijkt volgens de verwerende partij uit het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat ze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Er blijkt uit het rapport verder niet dat een en ander aanleiding geeft tot situaties die zodanig ernstig en zwaarwichtig zijn dat er kan worden gesproken van structurele tekortkomingen of van situaties waarin verzoekers om internationale bescherming onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaan omwille van opvangproblemen. Verzoeker toont dit alvast niet aan met voldoende concrete gegevens. Zijn blote beweringen volstaan uiteraard niet. Bovendien moet erop worden gewezen dat de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat verzoeker verklaarde slechts zeer kortstondig in Oostenrijk te hebben verbleven omdat hij er niet wou blijven, zodat hij geen zicht heeft op de opvangfaciliteiten, en dat hij nooit enige poging ondernam om zijn rechten op opvang te laten gelden. Verzoeker betwist dit niet. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublinterugkeerders, zoals verzoeker, geen noemenswaardige problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot het opvangsysteem "*Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system*" (p.54). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in een detentiecentrum zal terechtkomen, en indien dat wel het geval zou zijn, dat hij aldaar een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Immers, de informatie die hij citeert heeft voornamelijk betrekking op problemen met de identificatie van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming. Het blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid om gezondheids- of andere redenen. In de mate overigens dat verzoeker nog wijst op de Covid-problematiek, moet worden vastgesteld dat hiermee reeds rekening werd gehouden in de bevindingen in het AIDA-rapport. Dat ter zake individuele garanties zouden moeten worden gevraagd, zoals verzoeker stelt, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker kaart de behandeling van migranten door de autoriteiten aan. Hij citeert uit een internetartikel van de website www.informigrants.net, over een Afghaanse man die, hoewel hij zou kunnen worden ingeschakeld als hulpverlener in de gezondheidszorg, wordt vastgehouden met het oog op de uitwijzing naar Afghanistan.

De verwerende partij heeft erop gewezen dat het verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld in Oostenrijk en heeft het volgende vastgesteld: dat verzoeker zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de

wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van de verwerende partij niet deugdelijk zou zijn. Immers, in het artikel wordt melding gemaakt van het feit dat alle wettelijke mogelijkheden voor de betrokkene zijn uitgeput, en dat zijn asielaanvraag voor de tweede keer werd afgewezen omdat de rechter zijn verhaal niet geloofde. Dit impliceert precies dat de betrokkene een beroep heeft kunnen doen op de asielprocedure en de beroepsmogelijkheden die daarmee gepaard gaan. Het loutere feit dat hij uiteindelijk geen internationale beschermingsstatus kreeg, verantwoordt waarom hij uiteindelijk het voorwerp werd van een verwijderingsbesluit, en doet op zich geen afbreuk aan de verschillende beschermingsmechanismen zoals vastgelegd in de hiervoor vermelde richtlijnen en verdragen.

De in het verzoekschrift geciteerde passage over de 'dreiging van uitzetting', heeft ook betrekking op personen die illegaal in Oostenrijk verblijven en die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen maar wier uitzetting naar het land van herkomst niet mogelijk is. Verzoeker bevindt zich niet in die positie: in de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat het door verzoeker in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat het na de overdracht zal worden hervat en afgerond en dat hij niet zal worden verwijderd zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek.

Wat betreft de aangehaalde stigmatisering, specifiek van Afghaanse (kandidaat-)vluchtelingen, toont verzoeker niet aan dat hij daardoor in een situatie terechtkomt die van een zodanige hardheid is dat ze kan worden gelijkgesteld met een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de procedure voor internationale bescherming en de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit in het bijzonder het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de beoordeling niet dat uit de gekende informatie niet blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvang voorzieningen in Oostenrijk structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij heeft volgens de bestreden beslissing bevestigd dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en heeft geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen benoemd die ontoereikend zijn of niet worden verstrekt. Er wordt benadrukt dat hij geen attesten of andere objectieve elementen heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er ook op dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoeker in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd en dat de toegang hiertoe voor verzoekers om internationale bescherming niet in die mate problematisch is dat enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Verzoeker betwist dit allemaal niet. Zijn verwijzing naar het feit dat hij verloofd is maakt niet dat hij kan worden beschouwd als een kwetsbaar profiel: overigens vergezelt zijn verloofde hem niet. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij op individuele gronden moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk.

Gelet op deze vaststelling, en gelet op het voorgaande, maakt hij niet aannemelijk dat de verwerende partij individuele garanties had moeten vragen aan en krijgen van de Oostenrijkse autoriteiten inzake

zijn toegang tot de effectieve asielprocedure en tot de opvangvoorzieningen. Er is noch sprake van systematische tekortkomingen in Oostenrijk noch van omstandigheden eigen aan het specifieke geval van verzoeker die hiertoe zouden nopen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

Verzoeker toont niet aan dat de besluitvorming is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat een overdracht aan Oostenrijk niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Nu geen algemene situatie van systeemfouten wordt aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Oostenrijk in het algemeen moet stoppen, blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN